

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: O. N.**, zastoupena Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2003, č. j. OAM - 2548/VL - 07 - 04 - 2003, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 6. 2004, č. j. 56 Az 46/2003 - 35,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 6. 2003, č. j. OAM - 2548/VL - 07 - 04 - 2003, byl zamítnut návrh žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) na zahájení řízení o udělení azylu v České republice jako zjevně nedůvodný podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění zákona č. 2/2002 Sb. (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu stěžovatelky byly obavy z jednotlivých soukromých osob na Ukrajině v souvislosti s vymáháním dluhu jejího bývalého manžela a dále snaha o legalizaci pobytu v České republice. Dle rozhodnutí žalovaného tak stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být ve své vlasti vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně označeným v záhlaví byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného. Dle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatečné podklady pro posouzení důvodnosti její žádosti o udělení azylu v České republice. Soud se plně ztotožnil s názorem žalovaného, že stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů její rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů. Potíže se soukromými osobami dle názoru soudu nelze podřadit pod zákonné důvody pro udělení azylu.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení rozsudku krajského soudu. Jako důvod uvádí, že ji na Ukrajině stále hrozí nebezpečí ze strany vyděračů a mohla by z jejich strany být ohrožena na zdraví a životě. Tvrdí, že za této situace by jí měl být udělen humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu. Krajskému soudu vytýká, že se dostatečně nevypořádal s otázkou, zda v jejím případě byly splněny zákonné podmínky pro udělení humanitárního azylu. Podle jejího názoru pro udělení humanitárního azylu svědčí dále fakt, že v České republice vede spořádaný život a přeje si do budoucna stát se občankou České republiky. Uvádí, že pokud by se snažila získat povolení k pobytu na našem území v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, musela by tak činit na území Ukrajiny, kde by byla vystavena nebezpečí újmy na svém zdraví. Stěžovatelka je přesvědčena, že svým dosavadním životem v České republice dává záruku toho, že pro Českou republiku nepředstavuje bezpečnostní riziko, jestliže by jí byl udělen humanitární azyl.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný i ve věci řízení o kasační stížnosti plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka požádala o azyl dne 28. 5. 2003. Jako důvody své žádosti udává, že její bývalý manžel si vypůjčil peníze, někam odjel a věřitelé nyní žádají, aby za něj dluh uhradila. Ve vlastnoručně psaném prohlášení toto zopakovala a dodala, že mafiáni od ní vyžadují 3000 USD a vyhrožují jí. V pohovoru ze dne 7. 6. 2003 stěžovatelka potvrdila důvody odchodu z vlasti uvedené v žádosti o azyl a dále je konkretizovala v tom směru, že vyděrači jsou Ukrajinci, které zná, a kteří požadovali peníze a vyhrožovali, že ji jinak zabijí. Stěžovatelčin manžel si půjčil peníze ještě v době, kdy nebyli rozvedeni bez jejího vědomí. Na policii nebo jiný orgán svého domovského státu se neobrátila, neboť měla strach, že by si mohla přitížit, protože je policie na mafii napojena.

Tvrzené námitky stěžovatelky lze podřadit pod důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kterým je nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného právního předpisu nebo jeho ustanovení na daný skutkový stav, nebo v aplikaci sice správného právního předpisu či jeho ustanovení, avšak nesprávně interpretovaného.

V předchozím řízení soud posuzoval správnost aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu žalovaným na skutkový stav zjištěný v průběhu správního řízení. Podle tohoto ustanovení se žádost o azyl zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o azyl neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu (viz. výše). Stěžovatelka v tomto směru rozhodnutí krajského soudu kasační stížností nenapadá a omezuje se pouze na výklad skutečností zjištěných ve správním řízení odůvodňující udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Zdejší soud proto pouze konstatuje, že krajský soud nepochybil, když se ztotožnil s názorem žalovaného, že potíže se soukromými osobami nelze bez dalšího podřadit pod důvody uvedené v § 12 zákona o azylu. Stěžovatelčina námitka, že jí měl být udělen alespoň humanitární azyl, není důvodná, jelikož podle ustáleného názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný rozhodnutím o zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně neodůvodněné rozhodne konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanoveních § 13 a § 14 zákona je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu. Protože tento důvod při zamítnutí žádosti podle § 16 zákona zjišťován není, byl výrok o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu v logickém rozporu s zamítnutím žádosti podle § 16 téhož zákona. Správní orgán tedy ani nemohl rozhodnout o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelčino tvrzení, že svým dosavadním životem v České republice dává záruku toho, že pro Českou republiku nepředstavuje bezpečnostní riziko, Nejvyšší správní soud neshledal právně relevantním z hlediska udělení azylu. V tomto směru se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu o právní kvalifikaci zjištěných skutečností případu provedené žalovaným. K stěžovatelčině námitce týkající se nutnosti vycestovat na Ukrajinu, aby mohla posléze využít institutů zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ani tyto okolnosti nejsou relevantní, a to právě s ohledem na závěry, které byly v jejím případě učiněny. Pokud její potíže soud nepovažuje za skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být ve své vlasti pronásledována, pak nelze ani dovodit, že by se z tohoto důvodu nemohla na nezbytně nutnou dobu do země vrátit za účelem vyřízení potřebných dokladů.

Nejvyšší správní soud tedy z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že uvedené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadou uvedenou v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a kasační stížnost tudíž není důvodná. Proto ji Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná. Úspěšný žalovaný žádné náklady neuplatňoval, ostatně mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud mu náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 28. listopadu 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

